

Gizləpaç

Rafiq YUSİFOĞLU

Rəssam Vəfa İBRAHİMİZİ

Uşaqlar Namiqgilin həyətinə toplaşmışdılar. Birdən kimsə dedi:

- Gəlin gizlənpaç oynayaq.

Həminə razılaşdı. Püşk atdılar. Göz yummaq ilhama düşdü. O, gözlərini yumub saymağa başladı. Uşaqlarınsa hərəsi qaçıb bir tərəfə təcildirdi. Həyat-bacanı sakitlik bürüdü.

İlham gözlərini açıb dörd tərəfini dinlədi. Sonra uşaqları axtarmağa başladı. Gizlənenlər yavaş-yavaş üzə çıxdılar. Ancaq Namiq tapılmadı ki, tapılmadı.

Uşaqlar hamısı birlikdə onu axtarmağa başladılar. Baxmadıqları yer qalmadı. Həminə təəccübləndi. Namiqi səsləyib dedilər:

- Həminədən yaxşı sən gizlənmisən. Təsəlim oluruq. İndi isə çıx oyunu təzədən başlayaq.

Ancaq daşdan səs çıxdı, Namiqdən çıxmırdı. O, elə bil bir tikə çörək olub göyə çəkilməmişdi.

Aradan xeyli keçdi. Hava qaranıqlaşdı. Uşaqlar narahat oldular. Tez gedib Namiqin anasına xəbər verdilər. Narahət ana da uşaqlara qoşuldu. Axtarış yenidən başladı. Ancaq Namiq tapılmadı ki, tapılmadı.

Narahətçilik daha da artdı. Hər yanı ələk-vələk elədilər. Kimsə dedi:

- Bəlkə zirzəmiyə girib?

Ana e'tiraz etdi:

Bu qaranlıqda qorxudan zirzəmidə oturmaz.

Hərə bir ağız qışqırırdı:

- Namiq, hey...

Cavab çıxmırdı ki, çıxmırdı.

Çox düşündülər, daşındılar. Axırda fə-nər götürüb zirzəmiyə girdilər. Köhnə şkafın qapısını açanda gördülər ki, Namiq onun içində büzüşüb yatıb.

Mə'lum oldu ki, balaca dostumuz zirzəmidəki şkafın içində gizlənməmiş. Necə olubsa, oradaca onu yuxu tutub.

Uşaqları gülmək tutdu. Anası Namiqi qucağına alıb evə apardı, yatağına uzatdı. Uşaqlar evlərinə dağılışdılar. Namiq isə "div yuxusundan" yalnız səhəri gün ayıldı. Nə qədər fikirləşdisə, yadına bir şey sala bilmədi. Anası hər şeyi ona danışdı. Uşaq özü də gülümsündü. O, çayını içib həyətə qaçdı. Dostları onu gözləyirdilər.

Namiq dedi:

- Uşaqlar, gəlin oyunumuzu davam etdirək.

Kimsə e'tiraz etdi:

- Yox, dostum, bu dəfə də gizlənsən, qorxuram heç tapılmayasan, həmişəlik qeyb olub göyə çəkiləsən.

Həminə güldü. Uşaqlar çilingağac oynamağa başladılar.

PALTAR QAZANINA DÜŞƏN BEÇƏ

Kənddə, dayımgilin həyətinə yarasıqlı bir beçə var idi.

Ona diqqətlə baxdığını gören Sevdada xala dedi:

- Heç bilirsən bu beçənin başına nələr gəlib?

Çiyrimi çəkdim.

Sevda xala danışmağa başladı:

- Həyətdə ocaq qalayıb paltar qazanını qoymuşdum üstünə.

Gülməyim tutdu. Zarafatla dedim:

- Məgər paltarı da bişirirlər?

- Yox, bişirməyinə bişirmirlər. Ancaq paltarı qaynadanda həminə onun

çirki yaxşı çıxır, həminə də üstündə olan mikroblar ölür.

- Hə, başa düşdüm.

Sevda xala sözüne davam elədi:

- Başım nəyəsə qarışdı. Qayıdanda gəlib gördüm ki, bax həminə bu beçə paltar qazanına düşüb. Yazıq quşun

nəfəsi kəsilməkdə idi. Onu qazandan çıxarıb kənara atdım. Dedim ki, yəqin öləcək. Ancaq mö'cüzə oldu. Beçə hə-rəkətə gəldi. Ayağa durub toyuqların yanına qaçdı.

O gündən sonra həminə ona xüsusi qulluq eləyirdim. Beçə yavaş-yavaş dirçəlirdi.

Aradan xeyli keçdi. Toyuqlara azar darışdı. Onlar bir-bir qırılmağa başladılar. Təkcə paltar qazanına düşən beçəyə heç nə olmadı. Görünür, onun bəxtində bir şey var itiş. Sabunlu sudan bir az "qaynaması" onu bit-birədən, azar-bezardan xilas eləmişdi...

